בית משפט השלום בבאר שבע

ה"ת 14354-10-26 מדינת ישראל נ' זואידה

לפני כבוד השופט אסיף גיל

המבקשת: מדינת ישראל – המחלקה לחקירות שוטרים

נגד

המשיב: מחמד זואידה ת.ז. xxxxxxxx

החלטה

במוקד הבקשה שבפניי עומדת השאלה האם יש להשיב לידי המשיב – שוטר בשירות סדיר במשמר הגבול – טלפון נייד שנתפס על ידי המחלקה לחקירות שוטרים, שניתן לגביו צו חיפוש בחומר מחשב.

רקע כללי

1. המשיב הוא שוטר בשירות סדיר במשמר הגבול. מתנהלת כנגדו חקירה במחלקה לחקירות שוטרים בחשד לעבירות של החזקה או נשיאת נשק וקשירת קשר לפשע.

2. על פי החשד, ביום 30/3/2026 נשא המשיב יחד עם חשודים נוספים שני אקדחים, אולם משהבחינו החשודים בכוחות המשטרה, הם השליכו את כלי הנשק ועזבו את המקום.

3. המשיב נעצר מיד ובסמוך ברכבו. בחיפוש ברכב נמצא יחד עם נשקו האישי (רובה M-16), מחסניות, תחמושת נוספת ואפוד. בהמשך החקירה התחוור כי מדובר בציוד האישי של המשיב שנופק לו כדין על ידי משטרת ישראל.

4. הציוד האישי הוחזר למשיב, אולם טלפון נייד מסוג "אייפון 15" (להלן: "**הטלפון**") נתפס מידיו מכוח סעיף 32 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-

1969 (להלן: "**הפסד"פ**") ונותר בידי המבקשת. בהמשך, ניתן צו המאפשר למבקשת חיפוש בחומר מחשב מכוח סעיפים 23 ו-23א לפסד"פ (צ"א 1250-05-26).

5. ביום 4/10/2026 הגישה המבקשת בקשה להארכת תוקף ההחזקה בטלפון בהתאם לסעיף 35 לפסד"פ, וזאת מאחר שהמשיב לא מסר את קוד הנעילה ולא עלה בידי המבקשת "לחדור" לחומר המחשב שבטלפון באמצעים העומדים לרשותה (ר' מסמך שסומן **אג/9**).

6. עוד צוין בבקשה כי החקירה הסתיימה והתיק עבר להחלטת הפרקליטות, אם כי במקביל נמשכים המאמצים הטכניים להשלים את החיפוש בטלפון. משכך, עתרה המבקשת להורות על המשך ההחזקה בטלפון הנייד למשך 180 ימים נוספים.

7. המשיב התנגד לבקשה ועתר להשיבו לידיו.

<u>דיון והכרעה</u>

8. נטלתי לידיי את תיק החקירה. לאחר עיון בחומר החקירה, נחה דעתי כי נגד המשיב **קיים חשד סביר לביצוע עבירה של נשיאת נשק וקשירת קשר לפשע.** לעניין זה, אפנה לראיות שסומנו על ידי **אג/1-אג/12.** מבלי לפרט יתר על המידה נוכח העובדה כי טרם התקבלה החלטה סופית בתיק וחומר החקירה אינו חשוף בפני המשיב, אציין כי דו"חות הפעולה של השוטרים, הראיות הדיגיטליות והקשר הלכאורי בין המשיב לחשודים האחרים שנעצרו (ור' במיוחד מסמך שסומן **אג/10**) – מאפשרים לקבוע כי המשיב, למצער, היה שותף להחזקת כלי הנשק ולהשלכתם לעבר שטח פתוח עת החשודים הבחינו בכוחות המשטרה. זאת, בהתאם לרף הראייתי הנדרש להליך דנא, שכן נטל ההוכחה המוטל על המבקשת בשלב בו טרם הוגש כתב אישום הוא הרף הראייתי של יסוד סביר להניח כי נעברה עבירה, בדומה לרף הראייתי הנדרש לצורך מעצרו של אדם בטרם הגשת כתב אישום (ר' בש"פ 8353/09 **מגאלניק נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (26.11.2009)).

9. בחקירתו מיום 29/4/2026 סירב המשיב למסור את קוד הנעילה של הטלפון. סירוב זה מהווה הימנעות משיתוף פעולה עם החקירה. כידוע, כשם שעומדת לחשוד הזכות לשמור על שתיקה בחקירתו, כך עומדת לו הזכות שלא לשתף פעולה עם הליכי התפיסה. עם זאת, נסיבה זו, כשלעצמה, מקימה עילה וסמכות לתפיסת הטלפון הנייד – בבחינת "שטר ושובר בצדו" – והיא מהווה שיקול לגיטימי ומרכזי בהכרעת בית המשפט בבקשה להמשך ההחזקה בתפוס:

> **"אם נקבל את הדעה שחשוד רשאי לסרב לשתף פעולה בפתיחת הטלפון הסלולרי שלו, וכך אנו סבורים, הרי שבית המשפט יוכל לזקוף לחובתו את הסירוב, כפי שהוא**

רשאי להסיק משתיקת חשוד" (יצחק עמית **חסיונות ואינטרסים מוגנים – הליכי גילוי ועיון במשפט האזרחי והפלילי** 889 (2021)).

10. ודוק: המבקשת לא דורשת מהמשיב לקבל את הקוד לטלפון הנייד, אלא עותרת להמשיך ולתפוס את הטלפון עד שתצלח "הפריצה". אמנם יש בכך כדי לפגוע בזכויותיו של המשיב, ובכלל זה גם בקניינו, אולם דומה כי על קושי זה להידחות מפני האינטרס הציבורי בהמשך החזקת הטלפון, לא כל שכן עת מדובר בחשד לעבירות אמל"ח שבוצעו לכאורה על ידי שוטר.

11. תכלית המשך התפיסה בטלפון הינה ראייתית, וזאת בשל הצורך להגיע לחקר האמת. בין היתר, סבורה המבקשת כי יש מקום להעמיק חקר בעניין הקשר הלכאורי של המשיב עם יתר החשודים באירוע.

12. הניסיון המצטבר מלמד כי חדירה לחומרי מחשב, ובכלל זה טלפונים ניידים, הפכה בשנים האחרונות לחזון נפרץ. מדובר בכלי מרכזי, יעיל ואף מכריע בפענוח עבירות רבות. אף "פריצת" טלפון לאחר תקופה ממושכת אינה תופעה חריגה. ההתפתחויות הטכנולוגיות ולצדן העדכונים התכופים בכלי הפריצה העומדים לרשות רשויות האכיפה, מביאים לכך שלא בנקל ניתן לחדור לחומר מחשב המוגן בסיסמא, וזאת גם כאשר קיים צו שיפוטי המורה על כך (השוו בש"פ 4685/15 **פישר נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] בפסקה 3 (9.7.2015)).

13. קיימת פסיקה בסוגיה זו לכאן ולכאן: ישנן החלטות המורות על המשך תפיסת טלפון שטרם נפרץ (ר' למשל ע"ח (מח' י-ם) 53396-05-25 **דורפמן נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (24.7.2025); ע"ח (מח' ב"ש) 49588-01-25 **אמסלם נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (11.2.2025); ה"ת (מח' י-ם) 56706-01-24 **מוגאהד נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (16.6.2024)). מנגד, קיימות החלטות בהן נקבע כי יש להשיב את הטלפון לידי החשוד (ע"ח (מח' ת"א) 10672-09-24 **פרידמן נ' משטרת בת-ים** [פורסם בנבו]; ע"ח (מח' חיפה) 9288-03-25 **משטרת ישראל / מח"ש נ' סנ"צ עמית פולק** [לא פורסם] (30.3.2025) (להלן: "**עניין פולק**").

14. עוד מצאתי מקום להפנות להחלטתי בה"ת 72844-08-25 **בזל נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (19.11.2025) וכן להחלטת בית המשפט המחוזי מרכז בע"ח 22000-11-25 **מדינת ישראל נ' אוריך** [פורסם בנבו] (27.11.2025).

15. ב-רעת"ח 29267-10-24 **כהן נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (19.11.2024) נדחתה בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי, שהורה על הארכת תוקף ההחזקה בטלפון נייד שטרם נפרץ לתקופה בת 45 ימים.

16. אלא שרובן המכריע של ההחלטות השיפוטיות שצוינו לעיל שונות מענייננו, עת דובר על המשך תפיסת טלפונים ניידים של חשודים בידי המשטרה לאחר תקופות ארוכות בהן לא עלה בידי המשטרה לחדור לחומרי המחשב. במקרה דנא, הטלפון הנייד נתפס ביום 30/3/2026 כאמור. לסברתי, לא חלף זמן ניכר המצדיק את השבת הטלפון לידי המשיב לאחר שלא הסתייע בידי המבקשת לערוך בו חיפוש.

17. אחת הטענות שעלתה בפסיקה, והגם שלא נטענה על ידי המשיב, היא כי בחלוף תקופת התפיסה הראשונית בת שישה חודשים, ובהעדר צפי או היתכנות ממשית לפריצת הטלפון – מתחייבת השבתו לידי החשוד.

18. אין בידי לקבל טענה זו. ראשית, טענה זו עומדת בסתירה ללשונו הברורה של המחוקק, אשר בסעיף 35 לפסד"פ העניק לבית המשפט סמכות מפורשת להאריך את תקופת החזקת התפוס – סמכות שתכליתה לאפשר בחינה עניינית של צורכי החקירה בכל מקרה לגופו. שנית, קביעת רף מקסימלי קשיח עלולה לפגוע פגיעה ממשית ביכולתן של רשויות החקירה להתמודד עם תיקים מורכבים. תיחום "תקופת הפריצה" לשישה חודשים מתעלם מהמציאות הטכנולוגית, מורכבות מנגנוני האבטחה המודרניים והעומס הכבד המוטל על היחידות החוקרות, ועד כדי סיכול איסופן של ראיות חיוניות.

19. מנגד, מאליו מובן כי אין להשלים עם מצב שבו תפיסתו של טלפון נייד תהפוך לאמצעי חסר מגבלת זמן רק בשל כך שהמשטרה מתקשה לחדור לחומר המחשב האצור בו. על בית המשפט לערוך איזון בין מכלול השיקולים הרלוונטיים, לרבות פרק הזמן שחלף ממועד התפיסה; טיב המאמצים המעשיים שהושקעו בניסיון "לפרוץ" את המכשיר; קיומה ועוצמתה של תשתית ראייתית עצמאית; וקצב התקדמות החקירה בכללותה. איזון זה מחייב ביקורת שיפוטית מהותית, שתבטיח כי החזקת התפוס תוסיף לעמוד במבחן המידתיות ותשרת תכלית חקירתית מובהקת.

20. כך למשל, מקום בו חדירה לחומר המחשב מהווה את פעולת החקירה היחידה שנותרה לביצוע, לא יהא זה סביר להאריך את תוקף ההחזקה בטלפון עד שתצלח הפעולה הטכנולוגית המבוקשת. עמדה זו עולה בקנה אחד עם הפסיקה ב**עניין פולק**, שם הובהר כי אין הצדקה להמשך הפגיעה בקניינו של החשוד בהיעדר התקדמות חקירתית נוספת, כמו גם עם החלטתי בה"ת 64913-07-24 **בוזגלו נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (13.10.2024).

21. בנסיבות שתוארו, באתי לכלל מסקנה כי אין מקום להורות על השבת הטלפון הנייד לידי המשיב בשלב זה, אולם יש מקום לקצר קמעא את תקופת התפיסה, ולו בשל המשך הצורך בפיקוח השיפוטי על פעולות החקירה בתיק זה.

22. **לאור כל המקובץ, אני מורה על הארכת תוקף ההחזקה בטלפון עד ליום 1/2/2027.**

המזכירות תמציא ההחלטה לצדדים.

<u>תיק החקירה מוחזר למבקשת באמצעות המזכירות.</u>

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, ו' חשוון תשפ"ז, 17 אוקטובר 2026, בהעדר הצדדים.

אסיף גיל, שופט